

PESMI

Janez Ovsec

ZAPRL SEM OČI

Molčal sem
v kamen vsekana pot.
Voda pod njo.
Solze sem v mleko školjk
zaprl.
Samo globoko donenje
je v meni.
Drobna kal —
vsa sila.

Naj vedno tečem,
naj vedno prihajam?

Dovolj je.
Ostajam.
Vse čutim.
Iz kamna v kamen
sem luč.
Vse daljne zvezde žarim
in boja ni,
samo vzdih in izdih.
Samo pokojna moč.
Mehak počitek v tvojem naročju,
ljubezen neumrljivega bivanja.

Odpri in zapri sem oči.

BIVANJA

V smaragde trav raztresaš mladost.
Gladka belina kamna je tvoje telo.
V rdeč opoj maku nalivaš svojo radost.
V senco ob deblu prihajaš.
V navdušenje podolžnih juter
dvigaš svoje sonce.

Slečem razuzdanost
in samo še živim.

Tedaj prihajava oba hkrati.
Poševno prihajava.
Prihajava v množico,
v mnoge reke in morja,
na mnoge obale in mesta,
na sipine in griče,
v doline in polja,
v vse drobne stvari,
v vsa širna ozvezdja.

Pozabila sva na čas
in tako samo še sva,
manjša od najmanjšega,
večja od največjega,
neizmerna prisotnost.

OB TISOČEM UTRIPU

Nisem sam.
Moja samotna jasa
je velika leča svetlobe,
neizmerno sonce.

In sam sem,
kajti nezaveden mi ležiš v naročju.
Spiš,
a jaz bedim.
Živiš in sanjaš.
Gledaš mnogo iger.
Učiš se jih na pamet,
a nikdar jih ne igraš.
Samo spiš in sanjaš,
kajti nezaveden si v mojem naročju.
S predmeti si lepš oči
in gledaš tekme mnogih daljav.
Prerivaš se med množico,

jaz pa grem proti toku
in se oziram za teboj.
Ne očitaj mi mojega velikega miru.
Samota je samo oko
in utrip veke
le začetek in konec neke večnosti.

Prebudi se
ob drugem,
ob stotem,
ob tisočem utripu mojega srca.

POVODENJ

Leopold Suhodolčan

Jaz pa sem rešil iz naliva
mokre oči,
ki je v njih mesto
stalo na glavi.

(Jože Udovič, Ogledalo sanj)

Mož, ki je stal na prvi stopnici širokega praga pred kavarno, se je Levaku zazdel znan. Približal se mu je za hrbet, ko pa se je mož obrnil in se čez rame zagledal vanj, njegovo oko je večje kot desno, ga je spreletelo, in smehljal se je, njegov nasmeh je imel podobne črne dežne kaplje. Tujec je, je pomislil Levak, še nikoli ga nisem srečal na Dobrijah. Postavil se je nekoliko stran od njega in se zazrl predse čez široko dvorišče, namesto ograje je na njegovem daljnem robu ležal velik deževnik. Mož se še zmerom ni premaknil. Dežne kaplje so se lepile v težke curke, topo so sekale zemljo, ki je bila že tako namočena, da se je spreminjala v lepljivo brozgo. Sotočki so si naredili struge in se kot vodeni živci razpletli po vsem dvorišču, se združevali in rasli v večje potoke, da je bilo videti, kako večji potok požira manjše, nato pa se v sunku spušča po bregu v dolino, v naraslo, goltajočo reko. Luči ob dvorišču, ob poteh naselja, luči v oknih stanovanjskih hiš so se z dežjem razlivala v rumenkasto zaveso, le tu in tam se je drobna luč zasvetila močneje in se za hip prebila iz zaveso v svojo prvotno samostojnost. Levak je začutil, kako mu veje k nogam hladni